

Без шкіри — на вітрі

Андієвська Емма

Пустеля — колоратура

З ацитиленовим кар'єром смерти.
Щораз розпеченіші кола
Нескінченної повивальні.
На щаблях прискореного розпаду
Самі бані, куби
Й паралелепіпеди.
Всесвіт — відірваний гудзик,
Що знову — в сміттярку хаосу.
Ні прихистку, ні слова,
Ні калюжі питної води.
Світанок. Вечір. Світанок.

Твій подих фіалково-свинцевий.

Твій подих ніжний і молочно-перлистий.
Ти визначив початок і кінець,
Тільки людина — сама невизначенність.

Навіть далеких нащадків пустили за вітром.

Всі джерела, краєвиди й пам'ять,
Єдину годувальницю людства.
Самі світові домовини.
Але дух сіє далеко плакучіші зерна
І в осередді розпаду.
Чорнобиль, пустеля, чорнобиль.

Вся країна — трупарня,

Де ще живі мерці
Вмголошують промови
Про нешкідливість опромінення,
Школярі, яким жити лише кілька днів,
Влаштовують велосипедні перегони
Землею, що дихає смертю.

Жодних рік не вистачає на голосіння.

Жодних океанів на біль та розпуку.
Боже, за що так тяжко караєш?
Цілий народ отак у домовину,
Як голод у тридцять третьому.
Ніхто не голосить, ніхто не плаче.
Готують нову трупарню.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/andiiavska_emma/bez_shkiry_na_vitri